

ארבעה מיקרו-טקסטים

התיבה והיונה

על היונה של תיבת נוח, על היונה עצמה - מעולם לא חשב. לעומת זאת, חלם עליה: כנפיים מנשבות על עורפו ומביאות לידי ריגוש על-חושי ואדרנלין מזוכך; הרדבון באיבריו דוחף קדימה, קדימה, לאיי הודו המערבית; היונה מתרחקת כדי להופיע, הפעם, בריקוד קמאי, בכות עיניה שופעות חלב שנמסך ונספג בחלציו-שלו; מקורה מרמז לו על הפלגות ארוכות, מייגעות, אולי, אבל משביעות רצון ומרוות תשוקה; ושוב, הגירוי: משב הקמיה על תנוכי אוניו ועל בהונותיו. והיונה שולה נוצה מעורקיו, שולפת אבזם מטבורו, ומרקידה אותו על הסיפון. לילה. ים. בוקר. אוקיינוס.

הקץ לחלימה: המעשיות. פרק במילוי חובות - והיונה מותירה אחריה פס שיובילו לאברון. חרף מאמציו, לתיבתו אין עלה זית. קולומבוס.

*

עץ הדעת

"אהא", מפטיר הסבא ולועס את קצה המקטרת, "אהאהא", חוזר ומדגיש בקול את בדלי הרהוריו, עיניו מסיירות מבעד למצמוצי הריסים וטבעות העשן הרגילות, העפעפיים מחייכים לעצמם, הגבות מספרות על התייחסות מבודחת, והסבא אומר שוב, "אהאהא, אהאהא", ומוסיף, "הבנתי, הבנתי", ואנחנו, יהא עלינו לנחש מהי האמת שנגלתה לסבא ג'פטו לפתע-פתאום, רגע לפני שיציר את פינוקיו, ורגעים ספורים בלבד לפני שנקבע כי על כל שקר שיאמר, אפו של פינוקיו יתארך.

*

פיגור

תמיד שָׁמַח ומפטפט עם כולנו, אוסף בקבוקים ריקים (גם סוּחַב אותם מהמתקן), עובר ליד השולחנות וכמו מבקש רשות לקחת (הבקבוקים בידיו), ילד-גבר בן חמישים-פלוס, כיפה על ראשו, הוריו סידרו לו דירה, מטפל וביטחונות, ובכל זאת. לקוח שקוע בתלמודו מתרתח וזורק לעברו כמה שטרות. שקט. בעל בית הקפה מרציץ, הילד-גבר מאדים, המלצרית אוספת את הכסף, ניגשת ללמדן ואומרת, טעות בכתובת, בית הכנסת ברחוב השני.

*

פגישה בלתי צפויה

את האיש החיוור שפתח את דלתות הכניסה כמעט רמסו. כולם נדהמו כאשר ראו שהאנשים באו בהמוניהם, סתם ככה, בעקבות מודעה לקונית על חלוקת הפתעות. נדהמו גם כשבתוך ההמון ראו אנשים בעלי מומים למיניהם, כולם זורמים פנימה, שועטים-בועטים על השטיח הרך שהוביל אותם, ואחרי שדחפנו, בטשן, קפצו ודילגו על כמה וכמה, הגיעו לדלתות הנחשקות וראו את שני הכיסאות.

על אחד מהם ישב האיש החיוור. הכיסא השני היה ריק.

*

לתפוס את הסיפור בזקן

ז'אנר המיקרו-טקסטים (מיקרו-סיפורים) נוסד בעקבות המיקרו-סיפור של אָאוגוסטו מוֹנְטֵרוֹסוֹ [Augusto Monterroso] "הדינוזאור" ("כשהתעורר, הדינוזאור עדיין היה שם"). זהו ניסיון לתפוס את הסיפור/הרומן "בזקנו" על ידי כתיבת תמציתו ומהותו בקיצור נמרץ. בדמיונו, הקורא משלים אותו כולו, מתחילתו, בעצמו ולעצמו.

רבקה ירון - ילידת קורדובה, ארגנטינה. בישראל מ-1961. מתגוררת בירושלים, כותבת בספרדית ובעברית (שירה ופרוזה).